

יעל ארד:

„הולכים עם השאיפה לזכות באליפות העולם!“

אלופת ישראל בג'ודו לנשים, יעל ארד, יכולה להתחרות גם באברהם שריר, כשהיא שר-התיירות, וגם לנצח אותו. מתחילת השנה הזאת היתה בצרפת, בגרמניה, בברית-המועצות, באנגליה, שוב בצרפת, בפילנד, ובזמן הופעת גליון זה היא נמצאת באוסטריה, ומייד אחר-כך היא תסע לפינלנד ומשם, כפי הנראה, ליפן.

תפסתי את יעל, כרגיל, עם המיזודות ביד, בדרכה לנמל-התעופה בן-גוריון.

לאן הפעם, איזה תחרויות יש עכשיו?
הפעם אני נוסעת לכמה מחנות-אימונים, כדי להתאמן לקראת אליפות-העולם בג'ודו, שתערך באוקטובר ביוגוסלביה.

מה זה מחנות-אימונים? מה עושים שם?
מתאמנים ששישבע שעות, ואחר-כך קצת אוכלים וישנים.

מה יש, מחנות-אימונים כאלה אין בארץ?
את לא יכולה להתאמן כאן?

הבעייה העיקרית היא שאין לי במי להתחרות. אני אלו פתי-ישראל בג'ודו כבר 10 שנים, זאת אומרת שהג'ודו איסטים האחרים, כלומר האחרות, פחות טובות ממני, וכדאי גם להחליף מאמן פה ושם.

יעל, את הראשונה בישראל בג'ודו, ומיסיפר 3 באירופה, איך זה שאנחנו כליכך טובים דווקא בג'ודו.

ג'ודו

תסלחי לי על חוסר-הצניעות, אבל אנחנו לא כליכך טובים. מי שטוב זה רות מגן ואני.

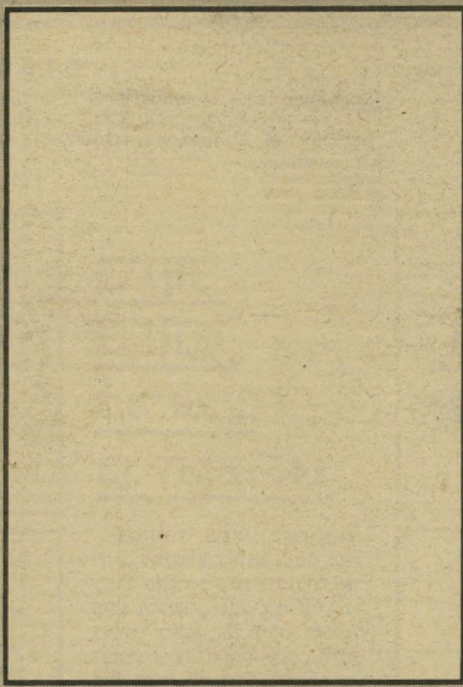
ולא מנסים להקים עתודה של ג'ודאיות צעירות?
מנסים, זה לוקח זמן.

עד איזה גיל תתעסקי בג'ודו?
אפשר למשוך עד 26, אולי 27. אבל מה שאני רוצה זה להגיע לאולימפיאדה של 92 וזהו. הביתה.

ומה יכולה בחורה כמוך לעשות אחר-כך?
בחורה כמוני כבר נרשמה לאוניברסיטה ללימודי-תזונה, ובעוד כמה שנים יהיה לי מיקצוע.

מה תביאי לנו מאליפות-העולם ביוגוסלביה?
אני הולכת לשם עם השאיפה להיות אלופת-העולם. מה אביא משם נראה אחר-כך.

(דניאלה שמי')

ר"ב:

„המערכת אשמה בירידת המוטיבציה לצבא!“

מחקר שהתפרסם באחרונה טוען כי קיימת ירידה במוטיבציה של בני-הנוער העומדים לפני גיוס, וכי 53 אחוזים מהם לא היו מתגייסים כלל, לולא חובת-הגיוס.

שאלתי את ר"ב, בן 17 העומד להתגייס בשנה הבאה, לאיזו קבוצה הוא שייך.

יש פה כמה רברים, במדינה הזאת, המייחדים אותנו ממדינות אחרות, ואחד מהם זה הצבא. זה נשמע אולי נורא גדול, אבל יש לנו חוב שאנחנו חייבים למי שכבר נתנו שלוש שנים, כדי שאנחנו נוכל לנהל חיים נורמליים, וגם למי שמתו בשביל המדינה. אני חושב שכל אחר צריך לשלם את החוב הזה. אין לי יותר מדי כבוד למי שמשמטמים מהצבא. אם זה בגלל שיקולים פציפיסטיים, או בגלל אגרו אינו טהור.

ומה לגבי שרות בשטחים הכבושים?

זה סיפור אחר. לגבי השטחים יש לי התלבטות. אני לא אוולד במי שלא ישרת בשטחים, כמו במי שבחר לא לשרת בכלל. זה איפה-שהוא די לגיטימי. אבל לא ללכת לצבא מכל מיני סיבות, כמו „לא בראש שלי“, „לא מתאים לי“ — אינו מקובל עלי.

ואם תימשך האינתיפאדה גם בתקופה שאי תה תעמוד לפני גיוס?

אני מכיר כל מיני אנשים שהיו גיבורים גדולים וטענו שיסרבו אם יאלצו לשרת בשטחים. אבל כשהגיע הרגע,

נוער

והם נאלצו לשרת בשטחים, הם הלכו בלי בעייה. הרבה יותר קשה שלא ללכת לשם מאשר ללכת, בניגוד למה שאנשים חושבים. מה שעוד יותר מפחיד זה שכל מיני חברים שלי מהשמאל הגיעו לשטחים, הכיחו לשמור על צלם-אנוש, אבל איבדו אותו.

איך אתה מסביר את הירידה במוטיבציה לשרת?

הייתי שמח אם אפשר היה להאשים את האינתיפאדה. אבל זה לא בגלל האינתיפאדה. אני יודע שלא להרבה בני-נוער איכפת ממה שקורה בשטחים. להיפך, יש כל מיני אנשים שדי נחמד להם שהם יכולים להוציא את האגרסיות הקטנות שלהם. ירידת המוטיבציה קשורה, לדעתי, למה שקורה בחברה הישראלית בכלל, ובירידת-הערכים בפרט. בחלק אשמה החברה, ובחלק השני אשמה מערכת-החינוך. מערכת החינוך היתה צריכה להתמודד עם תהליך ההתייחסות בחברה הישראלית, ולא לעמוד מנגד.

(אוריית זרובב)

מירה אריאל:

„אם מדברים על גזוז, זה לא משאומתן!“

משבוע לשבוע מתחדד הוויכוח „כן משאומתן“ „לא משאומתן“. אין היום אף פוליטיקאי ישראלי אחד שלא חיווה את דעתו על קיומו או אי-קיומו של המשאומתן.

האם יתכן שאפשר כך למתוח פירושו של מושג משאומתן, שאלתי את הד"ר מירה אריאל, מהמחלקה לבלשנות באוניברסיטת תל-אביב ומעורכות כתב-העת „גנה“.

הבעייה הסמנטית היא האם המיפגשים הקיימים, שאף אחד לא הכחיש אותם, מהווים משאומתן, או שהם פשוט מיפגשים לא-פורמליים, שאינם משאומתן. לזה בלשנים אינם יכולים לספק תשובה, כי בלשנים לא היו נוכחים בפגישות.

אולי כדאי קודם כל להגדיר משאומתן.

אני לא יודעת מה המקור הלקסיקלי של המילים, אבל לא בהכרח המקור של המילים הוא גם הפירוש העכשווי שלהם. באופן אינטואיטיבי, הדרך שבה אנחנו משתמשים ב„משאומתן“ זה במונח של ריון לקראת הסכמה, שבו כל צד מוותר על דברים שהצד השני עומד עליהם. אם זה משאומתן מוצלח, מגיעים, בסופו של דבר, להסכמה.

אם באמת מתנהל משאומתן אין זה מתיחת המושג, אלא שימוש תקין בו. אם כל מה שקורה זה שיתונית-נימוסין בלבד — זה בוודאי אינו משאומתן. אני מניחה, מתוך השערה, שלא מדובר כאן במיפגש-נימוסין, אבל מצד שני גם לא מתווכחים בדיוק היכן יעבור הגבול.

בלשנות

איך יתכן שבהתייחס לאותם מגעים ממש טוען צד אחד כי אין משאומתן, ואילו הצד השני ני טוען כי משאומתן כזה אכן התנהל.

ראשית, קיימות העובדות האובייקטיביות, שאף אחד אינו יודע אותן. שנית, לכל צד יש אינטרס שונה. האינטרס של הימין הממוסד הוא להכחיש את קיומו של משאומתן. הם נגד משאומתן עם אש"ף, ולפיכך הם אינם יכולים להודות בקיומו של משאומתן. קיים הצד כימין שיש לו אינטרס להודות בקיומו של משאומתן, כדי לנסות ולהפיל את שמיר, וקיימת קבוצת אינטרס שלישית, המורכבת ממפלגת-העבודה והשמאל בכלל, המעוניינת במשאומתן.

והאם השיחות האחרונות של יצחק שמיר עם גימיל טריסי נחשבות במשאומתן?

אם הם מדברים על תנאים ספציפיים, זה באמת משאומתן. אם הם מדברים על גזוז — זו פגישה חברתית. (אוריית זרובב)